

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. B.**, zast. Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem, se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2012, č. j. 57 A 70/2011 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2011, č. j. JMK 148381/2010, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 8. 9. 2010, č. j. ODSČ-31134-PŘ/10CI. Tímto rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil dne 16. 5. 2010 tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla podle § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 8.000 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně bez ohledu na řádnou a důvodnou omluvu ve věci jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti. Podotkl, že se omluvil z důvodu dovolené s předstihem 10 dnů; jednalo se o první omluvu. Požadavek správního orgánu na doložení místa a doby pobytu označil za

hrubý zásah do občanských svobod a základních lidských práv. Postup správního orgánu byl podle žalobce nepřiměřený a šikanózní; došlo k porušení ustanovení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Konání ústního jednání nebylo v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce dále konstatoval, že správní orgán by se při zjišťování skutkového stavu zásadně neměl spokojit s úředními záznamy, ale doplnit je výslechem svědků. Namítl rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 6. 2012, č. j. 57 A 70/2011 - 29, žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že z předvolání k ústnímu jednání je zřejmé, že žalobce byl poučen o následcích nedostavení se bez řádné a náležité omluvy, včetně možnosti projednání věci v jeho nepřítomnosti. Posouzení, zda jsou splněny předpoklady pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného z přestupku, je výhradně v dispozici správního orgánu. Žalobce se omluvil z důvodu dlouhodobě plánované dovolené a správní orgán jej poté vyzval k doložení uvedeného důvodu, což bezprostředně souvisí s kvalitou žalobcovy omluvy. Žalobce se mylně domníval, že požadavek správního orgánu je irelevantní. Jestliže správní orgán postupoval podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a za splnění tam uvedených podmínek věc rozhodl v nepřítomnosti žalobce, nelze tomuto postupu nic vytknout, neboť hodnocení toho, zda se jedná o náležitou omluvu, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Soud poznamenal, že doplnění řízení výslechem svědků, které přesně neoznačil, navrhl žalobce až v žalobě. Tento důkaz shledal soud nadbytečným, neboť prokázání viny žalobce spočívalo na několika důkazech, které ve svém souhrnu jednoznačně prokazují protiprávnost jeho jednání.

V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl, že se s dostatečným předstihem před jednáním omluvil. Dovolenou označil za náležitý důvod omluvy a doplnil, že červenec a srpen jsou v České republice statisticky obdobím dovolené téměř dvou miliónů občanů. Zdůraznil, že se jednalo o první omluvu a odročením jednání nemohlo dojít k ohrožení projednání věci případnou prekluzí přestupku. V postupu správního orgánu, který omluvě nevyhověl, sám nedoplnil relevantní důkazy, stěžovatele s nimi neseznámil a při prvním jednání rozhodl v jeho neprospěch, shledával stěžovatel zneužití pravomocí správního orgánu. Připomněl, že správní orgány nemohou přehlížet potřeby občanů (právo na odpočinek po vykonané práci) a jsou povinny vykonávat službu ku prospěchu občanů. Poukázal na to, že soudy a jiné orgány veřejné správy v době dovolených kontaktují strany, zda jim termín vyhovuje a snaží se přizpůsobovat. Postup správního orgánu je podle stěžovatele v rozporu s § 2 správního řádu, tj. zásadou zákazu zneužití pravomoci, zásadou legality a zásadou nestranného přístupu. Dovolená neznamená pobyt v zahraničí, ale i pobyt v tuzemsku, u přátel či odpočinek ve vlastním bytě. Stěžovatel odmítl úřednici hlásit, kde se bude v dané době vyskytovat, neboť ani existence termínu správního řízení nemůže být důvodem pro sdělování osobních údajů a pro zjevný zásah do základních lidských práv. Žádný právní předpis nezakládá oprávnění *„slídit v soukromí svobodných občanů“*, resp. povinnost prokazovat dobu a místo pobytu v dovolené. Stěžovatel dále tvrdil, že argumentace soudu je nepřesvědčivá. Soud v rozsudku hodnotí zavinění a okolnosti přestupku, který považuje za nezpochybnitelný, aniž se zabýval smyslem žaloby. Stěžovatel shrnul, že mu postupem správního orgánu bylo znemožněno účastnit se projednání přestupku a konání ústního jednání nebylo v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Nedostatek podmínek pro projednání věci bez

přítomnosti obviněného je vadou řízení, která může mít za následek rozpor rozhodnutí s právními předpisy, protože při jednání má obviněný možnost ovlivnit skutkový základ rozhodnutí. Stěžovatel také namítal rozpor s § 55 správního řádu, neboť správní orgán by se při zjišťování skutkového stavu neměl spokojit s úředními záznamy, ale doplnit je výslechem svědků. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou. Obě správní rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy; práva stěžovatele byla respektována. Napadený rozsudek považoval žalovaný za správný a odůvodněný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že přípisem ze dne 16. 5. 2010 Městská policie Brno oznámila Magistrátu města Brna naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích s tím, že stěžovatel je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že dne 16. 5. 2010 v 1:19 hodin v Brně na ulici Úvoz 7 jízdou rychlostí 109 km/h překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem na 50 km/h v obci. Rychlost byla naměřena vozidlu registrační značky X, tovární značky Chrysler, které stěžovatel řídil.

Přípisem ze dne 9. 7. 2010, zn. ODSČ-31134-PŘ/10CI, Magistrát města Brna zahájil řízení o přestupku a stěžovatele předvolal k ústnímu jednání na 26. 8. 2010 v 10:00 hod. Současně jej poučil o povinnosti dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak předvolaný učinit, je povinen se bezodkladně omluvit s uvedením důvodů. Dále citoval ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Tento přípis byl stěžovateli doručen dne 14. 7. 2010.

Podáním ze dne 12. 8. 2010, doručeným Magistrátu města Brna dne 16. 8. 2010, se stěžovatel omluvil z nařízeného jednání, neboť má dlouhodobě naplánovanou dovolenou, kterou se bezúspěšně pokoušel přeložit. V navrženém období není přítomen ani jeho právní zástupce. Dále uvedl, že se odvolává proti zahájení řízení, neboť skutek tam popsaný vychází z podání pracovníků městské policie, kteří jej zkontrolovali jinde a na jiném místě.

Přípisem ze dne 27. 8. 2010 Magistrát města Brna vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě pěti dnů od doručení výzvy dokladoval dlouhodobě plánovanou dovolenou, která mu bránila dostavit se k ústnímu projednání přestupku. Současně stěžovateli sdělil, že v opačném případě nebude omluva akceptována. Usnesením ze dne 27. 8. 2010 stanovil Magistrát města Brna stěžovateli lhůtu k doplnění podání podle citované výzvy v délce pěti dnů od jejího doručení; poučil jej o možnosti podat odvolání proti tomuto usnesení. Výzva a usnesení byly stěžovateli doručeny dne 31. 8. 2010, stěžovatel odvolání nepodal a usnesení nabylo právní moci dne 16. 9. 2010.

V podání ze dne 3. 9. 2010, doručeným Magistrátu města Brna dne 7. 9. 2010, stěžovatel označil požadavek správního orgánu za právně irelevantní a neopodstatněný. Podotkl, že se řádně omluvil.

Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2010, č. j. ODSČ-31134-PŘ/10CI, Magistrát města Brna uznal stěžovatele vinným, že dne 16. 5. 2010 v 1:19hod. při řízení motorového vozidla tovární značky Chrysler, X, v Brně na ulici Úvoz překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/hod. Hlídkou Městské policie Brno mu byla na ulici Úvoz 7 naměřena rychlost 109 km/hod; při zvážení možné odchylky měřícího zařízení 105 km/hod. Svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Tím se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o více než 40 km/hod. Proto mu byla uložena pokuta 8.000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců, který je vykonatelný dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně uložil stěžovateli povinnost uhradit náklady řízení 1.000 Kč.

V odůvodnění Magistrát města Brna uvedl, že omluva stěžovatele z jednání nebyla náležitá, neboť nedoložil důvody své nepřítomnosti ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že se k jednání bez náležité omluvy nedostavil, ačkoliv byl řádně předvolán, a omluvu na výzvu správního orgánu nedoplnil, nic nebránilo tomu jednat a rozhodnout bez jeho přítomnosti. Správní orgán dospěl k závěru, že popsané jednání stěžovatele naplnilo skutkovou podstatu přestupku. Oznámením přestupku a úředním záznamem bylo prokázáno, že stěžovatel řídil motorové vozidlo RZ X po ulici Úvoz v Brně. Ze záznamu o přestupku s fotodokumentací vyplývá, že mu byla v 1:19 hod. u domu č. 7 silničním radarovým rychloměrem AD9C (platně ověřeným) změřena rychlost 109 km/hod. Při zohlednění tolerance vzal správní orgán za skutečnou rychlost 105 km/hod. Rychlost byla měřena v úseku určeném Policií České republiky označeném dopravními značkami „Měření rychlosti“ a „Konec měření rychlosti“. Provedenému měření přikládal správní orgán maximální míru věrohodnosti a neshledal důvody k jeho zpochybnění. Jako řidič vozidla byl zjištěn stěžovatel, který byl na místě zastaven a jehož totožnost byla ověřena z občanského průkazu. Odmítl se vyjádřit a na místě neuvedl žádné námitky proti změřené rychlosti. Správní orgán poznamenal, že proti zahájení řízení není odvolání přípustné. Přisvědčil stěžovateli, že byl kontrolován na jiném místě (Úvoz 74); tato skutečnost však nemá žádný vliv na posouzení viny. Podle výstupu z rychloměru mu byla rychlost změřena na ulici Úvoz 7, s tím korespondují i údaje v oznámení přestupku a v úředním záznamu. Správní orgán dospěl k závěru, že spáchání přestupku stěžovatelem

bylo prokázáno. Při stanovení sankce přihlédl k závažnosti přestupku, jeho následkům a osobě pachatele. Jednání porušilo zájem společnosti ve velké míře, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 55 km/hod., tedy o více než 100 %. Za polehčující okolnost považoval správní orgán to, že stěžovatel svou jízdou nikoho bezprostředně neohrozil ani neomezil a že se jednalo o jízdu v nočních hodinách, kdy je minimální provoz. V neprospěch stěžovatele bylo přihlédnuto k sedmi záznamům o přestupcích v jeho kartě řidiče (8 trestných bodů). Přestupků se tedy dopouští opakovaně, což svědčí o nedostatku jeho kázně při účasti na provozu na pozemních komunikacích; předchozí sankce se minuly účinkem. K naplnění účelu sankce bylo nutné uložit pokutu v horní polovině zákonné sazby; zákaz činnosti byl uložen na spodní hranici sazby, neboť šlo o první zákaz.

V odvolání stěžovatel namítal, že správní orgán nesprávně zjistil skutkový stav a porušil procesní ustanovení, když neakceptoval jeho omluvu a věc projednal v jeho nepřítomnosti. Stěžovateli nebylo známo, z jakého ustanovení vycházel požadavek na dokladování dovolené. Nebylo mu umožněno řádně uplatnit svá práva. Konstatoval, že člen hlídky městské policie mu nepředložil originální vysvědčení o způsobilosti práce s radarem a neprokázal kalibraci radaru; tuto vadu nemůže zhojit dodatečné předložení osvědčení. Podotkl, že svá tvrzení může doložit výpovědí tří svědků, kteří s ním byli ve vozidle.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 4. 2011, č. j. JMK 148381/2010, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že stěžovatel byl jako řidič vozidla zastaven a kontrolován hlídkou městské policie bezprostředně po spáchání přestupku, byl ztotožněn na základě předložených dokladů a sám nezpochybňuje, že byl řidičem vozidla. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo také prokázáno, hlídka naměřila rychlost 109 km/hod silničním radarovým rychloměrem AD9C v. č. 06/0022 (součástí spisu je ověřovací list č. 197/09, podle něhož lze rychloměr užívat k měření rychlosti; rychlost byla měřena v době platnosti ověření). Žalovaný nepochyboval o výsledcích měření a zohlednil možnou odchylku 3 % (nejnižší skutečná rychlost 105 km/hod). Z důkazů provedených správním orgánem prvního stupně má žalovaný prokázáno zavinění stěžovatele (postačuje nevědomá nedbalost). Shrnul, že stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 55 km/hod v obci a svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích. Stěžovateli nebyla odepřena zákonná možnost vyjádřit se k věci v rámci ústního jednání. Předvolán byl řádně a s dostatečným předstihem; před jednáním se omluvil, správní orgán však omluvu nereflektoval. Žalovaný konstatoval, že byly splněny podmínky pro to, aby jednání mohlo řádně proběhnout. Omluvu stěžovatele nelze považovat za náležitou, neboť nebyla ani na výzvu nijak doložena. Správní orgán prvního stupně tudíž nepochybil, pokud využil ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a ve věci rozhodl, neboť měl k dispozici dostatek důkazů svědčících o zavinění stěžovatele. Žalovaný považoval za nadbytečné zjišťovat, zda jsou policisté proškoleni k obsluze měřícího zařízení; jedná se o záležitost policejních orgánů. Neměl pochybnosti o platnosti ověřovacího listu ani o tom, že měřící zařízení obsluhoval policista k této činnosti proškolený. Důkaz výslechem svědků považoval žalovaný za nadbytečný, neboť nebylo třeba provádět dokazování k tomu, že stěžovateli nebylo předloženo osvědčení o způsobilosti policisty k práci s radarem. Uzavřel, že stěžovateli nebylo odepřeno žádné z práv účastníka řízení. Uloženou sankci považoval žalovaný za zcela přiměřenou a odůvodněnou.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky stěžovatele a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vytýkanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku však neshledal, ostatně ani sám stěžovatel nespecifikoval, v čem konkrétně měla tato vada spočívat. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními body a odpověděl i na námitky porušení procesních postupů. Skutečnost, že krajský soud potvrdil správnost závěrů žalovaného, přitom nemůže sama o sobě způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Jediné pochybení krajského soudu, na něž ani stěžovatel neupozornil, představuje věta „*žaloba je důvodná*“, která je však zjevnou chybou v psaní odůvodnění rozsudku a nemůže být důvodem pro jeho zrušení. Z kontextu celého odůvodnění je totiž zřejmé, že soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji také zamítl.

Při hodnocení důvodnosti kasačních námitek zpochybňujících právní posouzení věci krajským soudem vycházel Nejvyšší správní soud ze své konstantní judikatury, kterou ostatně citoval v napadeném rozsudku i krajský soud.

V rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*... obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.*“ Dále uvedl, že „*[z] hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení.*“

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Z tohoto ustanovení vyplývá několik základních podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku: Obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti. Další podmínkou je, že se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

První podmínka byla v projednávané věci splněna. Předvolání bylo stěžovateli řádně doručeno, obsahovalo přesné údaje o termínu a místu konání jednání a řádné poučení o tom, za jakých okolností může být věc projednána v jeho nepřítomnosti. Stěžovatel se k jednání nedostavil; s předstihem se omluvil z důvodu dovolené. Zbývá tedy

posoudit, zda omluva stěžovatele z důvodu dovolené, která nebyla navzdory výzvě správního orgánu osvědčena žádným písemným dokladem, odpovídá zákonnému požadavku náležité omluvy. Nejvyšší správní soud přisvědčil názoru krajského soudu, že hodnocení toho, zda se jedná o náležitou omluvu, je věcí správního uvážení. Soudu nicméně přísluší posoudit, nepřekročil-li správní orgán meze správního uvážení a není-li jeho postup projevem nepřípustné libovůle.

Nejvyšší správní soud shledal, že správní orgán prvního stupně postupoval v dané věci naprosto správně, pokud stěžovatele vyzval, aby tvrzený důvod bránící v účasti na ústním jednání doložil. Tento požadavek rozhodně není nedovoleným slíděním v soukromí stěžovatele ani nepřípustným zásahem do jeho základních lidských práv. Naopak, povinnost prokázat nebo alespoň osvědčit svá tvrzení (důkazní břemeno) je neodmyslitelnou součástí české právní teorie i praxe. S výjimkou situací, kdy zákon výslovně přenáší důkazní břemeno na jiný subjekt, musí být účastník řízení vždy schopen svá tvrzení přiměřeně doložit. Tím by se mělo předcházet případům, kdy účastník řízení uvede zkreslené či přímo nepravdivé údaje.

Nikdo nepochybuje o tom, že k omluvě z důvodu pracovní neschopnosti je nezbytné přiložit doklad od lékaře prokazující pracovní neschopnost. Zcela shodný pak musí být postup v případě dovolené či jiných důvodů, které účastníku řízení brání v účasti na jednání.

Nevyhověl-li stěžovatel výzvě k předložení dokladů prokazujících jeho dovolenou, která měla být dlouhodobě plánovaná, Nejvyšší správní soud uzavírá, že jeho omluvu z jednání nelze považovat za náležitou (řádnou). Podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele tak byly splněny.

V této souvislosti není podstatné, že v červenci a v srpnu čerpá mnoho lidí dovolenou. Stěžovateli nikdo nebránil v tom, aby dovolenou čerpal, nicméně chtěl-li tuto skutečnost uplatnit jako důvod pro změnu termínu ústního jednání ve správním řízení, byl povinen čerpání dovolené doložit. Bez vlivu zůstává také skutečnost, že se jednalo o první omluvu.

Argumentaci stěžovatele, že dovolená neznamená jen pobyt v zahraničí, ale i pobyt v tuzemsku, u přátel či odpočinek ve vlastním bytě, shledal Nejvyšší správní soud absurdní. Tráví-li účastník správního řízení dovolenou v místě, které není příliš vzdáleno od místa konání ústního jednání, zpravidla nebude možné přijmout tuto skutečnost jako náležitou omluvu. Vždyť v mnoha případech si účastníci řízení berou dovolenou právě za tím účelem, aby se mohli v pracovní době dostavit z místa bydliště k ústnímu jednání, které může probíhat i v místě vzdáleném několik desítek kilometrů (např. v případě ústředních orgánů státní správy).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010 - 58, www.nssoud.cz, „*... účast obviněného na ústním jednání o přestupku je jeho imanentním procesním právem; proto je i jeho přítomnost správním orgán vyžadována a je předvoláván podle ustanovení § 59 správního řádu. Na druhou stranu poskytuje ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích možnost projednat přestupek za tam vymezených podmínek i v nepřítomnosti obviněného. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu*

jednání, aniž by se náležitě (tedy i bezodkladně) omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledával-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže stěžovatel polemizuje se způsobem zjišťování skutkového stavu věci jen z podkladů obsažených ve správním spise, nelze než uvést, že pokud měl správní orgán skutkový stav věci postaven na jisto na základě takových podkladů a nepovažoval-li za nutné doplnit dokazování, byl zcela jednoznačně oprávněn o věci rozhodnout, a to i bez provedení výslechu stěžovatele, který se vlastní vinou připravil o potenciální možnost takto ustavený skutkový stav korigovat.“

V projednávané věci vycházely správní orgány z dokumentů obsažených ve správním spisu, které podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně prokazují, že se stěžovatel dopustil jednání uvedeného ve skutkové větě výroku správního orgánu prvního stupně a že toto jednání je přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích. Správní orgány nebyly povinny doplňovat dokazování, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také správně zdůvodnil, proč bylo nadbytečné předvolávat k výslechu svědky. Možnosti seznámit se při ústním jednání s podklady obsaženými ve správním spise stěžovatel nevyužil, neboť se bez náležité omluvy nedostavil.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že nezjistil stěžovatelem namítané porušení procesních předpisů, ani tvrzené nesprávné posouzení právní otázky, důvodnost kasačních námitek tedy nebyla prokázána. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2012, č. j. 57 A 70/2011 - 29, podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu